

זמנים הלכות קדוש החדש פי"ז

כד וטעם כל אלו החשבונות ומפני מה מוסיפים מגין זה ומפני מה גורעין. והיאך גודע כל דבר ודבר מאלו הדברים. והראיה על כל דבר ודבר. היא חכמת התקופות והגימטריות שחברו בה חכמי יון ספרים הרבה והם הנמצאים עכשיו ביד החכמים. אבל הספרים שחברו חכמי ישראל שהיו בימי הנביאים מבני יששכר לא הגיעו אלינו. ומאחר שכל אלו הדברים בראיות ברורות הם שאין בהם דופי ואי אפשר לאדם להרהר אחריהם, אין חוששין למחבר בין שחברו אותם נביאים בין שחברו אותם גוים. שכל דבר שנתגלה טעמו ונודעה אמתתו בראיות שאין בהם דופי אין סומכין על זה האיש שאמרו או שלמדו אלא על הראייה שנתגלתה והטעם שנודע :

אריה ג'יע

"הספרים שחברו חכמי ישראל שהיו בימי הנביאים מבני יששכר - לא הגיעו אלינו" וראה דברים דומים ברש"י למסכת ע"ז י. "כתב ולשון של רומיים מאומה אחרת באה

לפני איריהן פרק ראשון עבודה זרה י

הא ידידה הא דבריה. כשמעמדין בן מלך בחיי אביו להחזיקו במלוכה שמה האב ועושה אותו יוס איד: ומי מוקמי. רומיים מלכא בר מלכא. כל הי יוס איריהן דרומיים וניהו דתניא לעיל [ח:]: יוס שחפסיה צו רומי מלכות ותניא [ג:]: רומי עשמה קלנדא: כתב ולשון של רומיים מאומה אחרת באה להן אפרים תקנו להן כל ספריהם: ע"י שאלה. נוטלין רשות מן השרים ומנקה האב מהן להעמיד צו תחמיו: כגון אסורוס בן אנטונינוס דמלך. על ידי שאלת אביו: קלניא. בת חורין שלא תמן מס לעולם משום דלית צה רבנן ולאנטונינוס עולמו היה משמש בפני רבי דללקמן [נ"ט] ומשום הכי היה אוהב לרבנן: אייתי רבי גברא ארכביה וכו'. כלומר הרכב את בנך עליהן *ועליך ותהא טבירא מסורה כדו: ואימא ליה. לנך דליפרתה ליונה מו יייה כלומר דליעבד טבירא תליא להאיאה מתחת עלו:

להם"

ובחסרונות הש"ס להני"ל (ע"ז-י.). (השמטת הצנזורה) מפורש הדבר ביתר תקיפות: "הגלחים הם שנו ועקמו הלשון ועשו להם הבל לחשבם בפני עצמם ולסלקם מעל

1 בע"י הראשון בתקופת סה"ד: כתב ולשון אחרים מקט להם כל ספרי טעוים יתכן שאותם סיפורי והם יהודים היו: לשון הוא גרמאניקא הוא הלשון שמדברים בו הגלחים הם שנו ועקמו [ואולי צ"ל: ועקמו] הלשון ועשו להם הבל לחשבם בפני עצמם מעל ישראלי ולא שכפרו כ' לנזונתן של ישראל נחזינו אלא מפני שראו ישראלי נזנר וידוחק מתרמיתו יצו עשו עולמם כאלו הם עמו בקדושות וזו עליהם הבל ממורשם כמפורס תלית יצו.